

LÖDURS SKUGGA

DET FÖRLORADE
MINNET

J O H A N N A M O

**BONNIER
CARLSEN**

Något är fel

Svetten rinner längs ryggen och stannar i en kliande pöl ovanför shortsanten. Nanna torkar bort den, sträcker sig efter saftglaset på bordet och tar en stor klunk, men behåller en isbit i munnen att suga på. Hon och pappa sitter på verandan bakom huset i Grönhögen och dricker saft och äter kanelbullar. För en gångs skull är de hembakta – det var en av grannarna som kom förbi med en stor påse. Pappa har aldrig gillat att baka och mamma Yrsa kan ju inte längre. Precis när sommarlovet började blev hon påkörd av ett rattfylla och dog. Nu är sommarlovet nästan slut och Nanna har inte vant sig ett dugg vid att mamma är borta. Att hon aldrig kommer att få krama henne igen.

”Hur känns det att börja skolan, då?” frågar pappa.
Ansiktet är rödflammigt och på överkroppen har

LODURS SKUGGA
DET FÖRLORADE MINNET

Copyright © Johanna Mo 2024, enligt avtal med

Ahlander Agency AB

Utgiven av Bonnier Carlsen bokförlag, Stockholm 2024

Formgivning: Hanna Säll Everö

Omslagsbild: Johan Leion

Tryckt av Scandbook UAB, 2024

ISBN 978-91-7977-761-6

www.bonniercarlsen.se

han ett av sina vita linnen, de han bara brukar använda som underkläder.

”Det är väl okej”, säger Nanna och biter sönder det sista av isbiten.

Men egentligen är det långt ifrån okej. Hon får panik av att det bara är fyra dagar kvar till första skoldagen i femte klass. Då kommer hon inte längre kunna besöka Eketorp, fornborgen som ligger några kilometer från Grönhögen. I alla fall inte lika ofta som nu. Eketorp är Nannas och mammas plats. Mamma började ta med henne dit redan innan hon kunde gå. Nu har platsen blivit mycket mer än så.

Det har gått en månad sedan Nanna var på Eketorp med sin kompis Lilly och hamnade i en helt annan värld. Där träffade hon Jorunn, en av de tre ödesgudinnorna – eller nornorna, som de också kallas. Av Jorunn fick hon veta att deras världar är beroende av varandra. Nannas värld var på väg att brinna upp och Jorunns värld höll på att frysa till is. Men genom att rädda det döende världsträdet Yggdrasil, lyckades hon och pojken Halvar rädda båda världarna. Kroppen pirrar fortfarande av stolthet när Nanna tänker på det. På allt som kändes omöjligt, men som hon ändå klarade av. Hon vill inte att det ska ha varit förgäves.

För hon är övertygad om att något fortfarande är fel i den andra världen. Efter ett par veckor av svalare väder kom hettan tillbaka till Öland, värre än förut. På nyheterna pratar de varje dag om nya skogsbränder. Nanna vet att hon måste återvända till Jorunns och Halvars värld. Gång på gång har hon besökt Eketorp, men inte lyckats ta sig tillbaka. Hon förstår inte vad hon gör för fel.

Nanna tar en ny klunk av saften och stirrar mot gräsmattan. Den har blivit alldeles gul eftersom det är förbjudet att vattna. En humla lyfter från en vissnen blomma och tar sig någon meter innan den landar på den spruckna jorden. Alla lider av värmen. Temperaturen stiger för varje dag. Det kommer sluta i en katastrof om inget görs. Skogsbränderna är bara början.

”Kan vi åka till Eketorp i dag?” frågar Nanna.

Pappa suckar och ställer ifrån sig sitt saftglas.

”Vi var ju där igår”, säger han. ”Jag orkar inte i dag också. Inte i den här hettan. Det är som en gryta där inne.”

Egentligen håller Nanna med. Besöket igår var otäckt. En kvinna svimmade av värmeslag. Men hon kan inte förklara för pappa varför det är så viktigt. Om hon bara kommer iväg till den andra världen kan

hon hjälpa till att ordna det som är fel. Det är inte enbart det här med hettan. Hon är orolig för Halvar och Jorunn också. Strax innan Nanna lämnade världen hämtades Jorunn av Lodurs hemska ryttare. Och det är Lodur som ligger bakom den hotande katastrofen.

”Snälla pappa”, ber hon.

”Nanna, nej.”

När pappa är irriterad börjar han alltid mening-
ar med hennes namn. Nanna försöker tänka ut en
annan taktik, men kommer inte på någon så hon
dricker av saften igen.

”Sluta”, säger pappa.

”Med vad?”

”Det där oljudet.”

Först då inser Nanna att hon tuggar på en av is-
bitarna. Snabbt krossar hon den mellan tänderna
och tänker att lite av pappa dog med mamma. Trots
att han mår bättre och inte stänger in sig i sovrum-
met lika ofta är han inte som förut. Han blir arg och
irriterad för ingenting.

”Vill du att jag pratar med dina lärare?” frågar
pappa.

”Om vad?”

”Om mamma.”

”Nej”, säger Nanna.

Men mamma är ännu ett skäl till att skolstarten
känns så jobbig. För Nanna är inte bara Nanna läng-
re, hon är Nanna som inte har någon mamma.

Pappa sträcker ut en hand och stryker henne över
kinden.

”Imorgon kan vi kanske åka till Eketorp”, säger
han. ”Men jag lovar inget. Det beror på vädret.”

Nanna nickar. *Imorgon kanske* är bättre än
ingenting. Nannas mamma har också varit i den and-
ra världen. Jorunn sa att hon kom dit när hon var
ungefär i Nannas ålder. Hon hjälpte världsträdet att
överleva genom att rädda undan en bit av det.

Några gånger har Nanna varit på Eketorp med
Lilly och hennes mamma också, men Lilly har trött-
nat. Nanna tror inte att hon kan få med henne dit
igen. Tyvärr finns det ingen annan i klassen hon vill
fråga. Lilly är den enda som hon är den sortens kom-
pis med.

Hon måste hitta ett sätt att ta sig till Eketorp utan
att pappa kör henne. Han sa nej när hon frågade om
hon fick cykla dit, fastän det inte tar mer än tjugo
minuter enligt Google. Pappa har blivit så himla rädd
för olyckor. Kanske kan hon ställa väckarklockan och
cykla dit i natt? Då är det både svalare och mindre

trafik. Men hon vet inte om hon vågar. Mörkret skrämmer henne. Dessutom är borgen antagligen låst.

Mobilen surrar. Det är ett meddelande från Lilly:

Vill du hänga med och bada?

Ja, svarar Nanna direkt. Om hon inte kommer iväg till Eketorp i dag kan hon lika gärna bada. Hjärnan är så varm att den nästan kokar.

Jag hämtar om en kvart, skriver Lilly.

Nanna svarar med en tumme upp och en gubbe som simmar.

”Jag måste byta om”, säger hon till pappa. ”Lilly och jag ska bada.”

Pappa ler stort. Han blir så fånigt glad när Nanna gör saker utan honom och det svider lite.

”Vill du följa med?” frågar hon.

Pappa rycker till, som om hon har sagt något elakt.

”Nej”, säger han. ”Jag stannar hellre här. Dessutom får ni det roligare utan mig.”

Nanna skyndar in i huset för att byta om till bad-dräkt. På nattduksbordet ligger boken hon håller på att läsa uppslagen: *Nordisk mytologi från A till Ö*. Ända sedan hon kom tillbaka från den andra världen har hon läst på. Den andra världen är visserligen inte exakt som i böckerna, men hon vill ändå vara så förberedd som möjligt.

Nanna drar på sig baddräkt och shorts och packar ner handduk, trosor och T-shirt i en ryggsäck. Runt halsen hänger trästaven som Jorunn gav henne. Precis som hon lovade tar hon aldrig av sig den, inte ens när hon sover eller badar. Hon förvarar den i en påse av grön vaxduk. Innan hon lade ner staven i påsen kunde hon inte låta bli att titta och klämma på den. Den är en smal, avlång pinne med böjd spets. Träet är grått och stenhårt och har runor inristade. Staven ser ut som ett redskap, men hon vet inte hur den används. Fast att Jorunn gav den till henne borde betyda att hon kommer att återvända till den andra världen.

Nanna skyndar ut på trappan för att vänta på Lilly. Det har bara gått några minuter sedan hon fick mes-set. Pappa kommer runt huset.

”Har du vatten och solkräm med dig?”

”Jag har redan smörjt in mig”, ljuger Nanna.

”Vatten, då?”

”Nej, men jag hämtar.”

När Nanna kommer tillbaka ut med sin fyllda vattenflaska är pappa så rödmosig att hon blir rädd att han ska få värmeslag. Han tål hettan mycket sämre än hon.

”Sätt dig i skuggan igen”, säger hon.

”Okej. Ha det så roligt nu!”

”Absolut!”

Det har fortfarande inte gått en kvart och Nanna sjunker ner på trappan. Stenen bränner under låren. Kanske borde hon också söka sig till skuggan? Hon hinner bara tänka tanken, så svänger två cyklar in på gatan. Genast får Nanna en klump i magen. Tess som också går i deras klass cyklar bredvid Lilly. Varför skrev Lilly inget om att hon skulle med?

Ett dopp i hamnen

Nanna sväljer och reser sig från trappan. Hon tog för givet att bara hon och Lilly skulle bada. Allt är mycket enklare när de är ensamma. Tess är så stimmig. Hennes skrikiga prat ger Nanna huvudvärk. Förut verkade Lilly också tycka att Tess var för gapig, men de har nog hängt en hel del den här sommaren. Antagligen för att Nanna inte alltid har orkat.

Långsamt går hon fram mot cykeln på uppfarten. En del av henne vill vända tillbaka in, men om hon gör det kanske hon inte får vara med alls nästa gång. Hon behöver Lilly. Om Lilly och hon glider ifrån varandra helt kommer skolstarten bli ännu jobbigare.

Lilly kom ny till klassen i trean. Innan dess bodde hon i Australien. På lågstadiet blev Nanna retad. De kallade henne för Dvärgen för att hon är så kort.

”Hej!” ropar Tess när hon får syn på Nanna.

”Hej”, svarar Nanna, kliver upp på cykeln och trampar iväg.

”Vart ska vi?” frågar Lilly.

”Till kalkbrottet, väl?” säger Nanna.

Kalkbrottet har turkosfärgat vatten som är så djupt att man kan hoppa från klippkanterna.

”Fast det var asmycket folk när jag och Lilly badade där igår”, säger Tess. ”Jag tycker vi tar hamnen istället.”

”Okej”, svarar Lilly.

Eftersom Tess och Lilly är överens dör diskussionen. Klumpen i Nannas mage växer och flyttar sig upp mot bröstet. Visserligen var hon på Eketorp igår, men ingen hörde av sig och frågade om hon ville följa med och bada. Kanske har Lilly faktiskt börjat ledsna på henne. På hennes tjat om att åka till Eketorp. Hon är ju inte alls lika glad och rolig som Tess. Helst vill Nanna hitta på att hon har glömt något och cykla hem igen. Sedan stanna där. Men nej, det går inte. Förresten skulle de nog inte ens märka om hon aldrig kom tillbaka.

Platsen där mamma blev påkörd närmar sig. Nanna saktar in. Lilly vänder sig om och ler uppmuntrande. Ett gravljus och en stenängel står på platsen. Förut var

den full med blommor, men de ruttnade i värmen och började lukta.

Längtan efter mamma är så stark att cykeln svajar till. För en sekund tror Nanna att hon ska ramla. Så är hon framme vid platsen och förbi. Det blir enklare att röra benen runt, runt igen. Och att andas.

Ett par minuter senare är de nere vid hamnen. Med tanke på hur många människor som är här, är det nog knökfullt vid kalkbrottet. Alla vill bada just nu. Att bada är det absolut bästa sättet att kyla ner sig. Mer effektivt än glass. Glasskiosken vid Ica har aldrig haft så långa köer som denna sommar. Ägaren har förlängt öppettiderna och ställt upp ett bambutak på pinnar så att inte folk ska behöva köa i solen.

Det finns inte en enda ledig parkeringsplats vid hamnen, och det är cyklar överallt. De hoppar av och leder cyklarna, eftersom det är svårt att ta sig fram. Utanför campingen meddelar en handskriven skylt att den är full. De människor som inte är i vatten eller i rörelse trängs under parasoll. Ljudnivån är hemsk. Nanna längtar till tystnaden under vattenytan.

Sigge och ett helt gäng från klassen sitter på en stor filt på gräsmattan och spelar kort. Musik strömmar från en av telefonerna. Två regnbågsfärgade parasoll

är uppslagna. Lilly och Tess styr genast cyklarna ditåt. Nanna har inget annat val än att följa med. Det känns som om det här inte alls är en slump. Tess visste säkert att folk från klassen skulle vara här.

”Tjena”, säger Sigge och tittar upp från sina kort.

Nanna är nog den enda i klassen som inte gillar honom. Det var han som hittade på smeknamnet Dvärgen och fick med sig alla andra. Visserligen var det länge sedan han kallade henne för det, men han är ofta taskig och han bråkar för mycket. *Det är ju bara på skoj*, brukar han säga. Kanske för honom, men inte för dem som han är elak mot.

”Hur mår du?” säger Sigge.

Nanna förstår först inte att det är henne han frågar.

”Ja, med tanke på din mamma alltså.”

”Tack”, säger Nanna. ”Det är bättre.”

”Vi vill också vara med på kort”, säger Tess, parkerar cykeln och slänger sig ner på filten.

Nanna vrider huvudet mot havet. Hon vill inget hellre än att riva av sig shortsens, springa dit och hoppa i. Komma bort från allt oväsen. Det är gallet varmt här på gräset. Stranden nedanför är bara en smal remsa av sand och sten.

”Ska vi inte bada först?” invänder Lilly.

”Nej”, säger Tess. ”Vi gör det sen.”

”Ja, vänta lite”, säger Sigge. ”Vi har nyss varit i.”

Han har badshorts med stora skummande vågor på. Det snaggade solblekta håret är redan torrt.

Lilly parkerar också cykeln och sätter sig på filten. En till kortlek plockas fram så att alla ska kunna spela. Nanna ställer ifrån sig cykeln, men vet inte riktigt vart hon ska ta vägen. Kroppen är klibbig av svett och det är så trångt på filten.

”Ska du vara med?” frågar Sigge.

”Ja”, säger Nanna.

Efter en sista längtansfull blick mot havet klämmer hon sig ner mellan Sigge och Lilly. Skuggan från parasollen täcker henne inte och solen steker mot axlarna.

Hjälp, jag drunknar!

Efter en omgång vändtia är kroppen så het att det känns som den ska smälta. Nanna sträcker sig efter sin väska, drar fram handduken och lägger den över axlarna. Kanske borde hon blöta den också. Då skulle den kyla ner henne åtminstone ett tag.

”Vi kan byta plats om du vill”, säger Lilly.

Halva hon sitter i skuggan från parasollet.

”Det behövs inte.”

Nanna slänger en snabb blick mot havet igen. Om hon inte får doppa sig snart kommer hon bli knäpp av värmen. Sigge samlar ihop korten och blandar dem. Han kan blanda som ett proffs. Efter att ha delat kortleken i två hälfter böjer han dem så att korten svischar in i varandra och bildar en enda perfekt hög. Tess visslar imponerat, trots att hon redan har sett honom göra det.

”Det är pappa som har lärt mig”, säger han.

Nanna är rätt säker på att Sigges pappa jobbar på kycklingfabriken i Mörbylånga där Lillys pappa är någon sorts chef. Det var därför de lämnade Australien och flyttade till Öland.

”Yes!” skriker Lilly och slänger upp armarna.

Hon vann förra gången också. Till skillnad från då lyckas Nanna undvika att komma sist. Det är det Sigge som gör. Han svär, men verkar inte särskilt upprörd.

”Nu badar vi!” ropar Tess och hoppar upp från filten.

Hon kränger av sig shortsens i farten och kastar dem bakåt. De hamnar rakt i ansiktet på Sigge. Skrattande lägger han ner dem på filten bredvid sig. Lilly är snabb att följa efter. Nanna begriper inte var de får all energi ifrån. Det känns som om kroppen har flutit ut till en pöl och inte längre går att styra. Fumligt får hon av sig shortsens.

”Ska du med?” frågar hon Sigge.

”Jag väntar lite.” Han pekar mot påsen hon bär om halsen. ”Ska du inte ta av dig den där?”

”Nej”, säger Nanna.

”Jag kan vakta den åt dig.”

”Nej”, säger Nanna igen.

Hon vänder sig om och skyndar mot bryggan. Värst vad Sigge var intresserad av påsen. Hon borde ha sagt att den var från mamma. Det brukar tysta de flesta.

När Nanna kliver ner från gräset bränner stenarna under fotsulorna. Tre småungar rusar förbi, den ena knuffar nästan omkull henne. De har färgglada plastsandaler. Hon har flipflops från Kreta hemma. Mamma köpte dem åt henne och hon kommer aldrig att slänga dem, fast de är för små. Flera gånger har hon sagt till pappa att hon behöver nya strandskor, men han hittar alltid en ursäkt för att inte åka och handla.

Nanna spanar framåt. Tess och Lilly har redan hoppat i och simmat ut en bit. Lilly vinkar åt henne.

”Kom!” ropar hon.

Det låter ändå som om hon vill att Nanna ska vara med. *Sluta fåna dig*, hörs mammas röst i huvudet. *Om hon inte ville det hade hon inte messat dig*. I den andra världen kändes det som om mamma fortfarande levde. Det var där Nanna började ha samtal med henne i huvudet.

Det är trångt på bryggan och Nanna sicksackar fram till stegen, men hon vill inte använda den. Hon väntar på att en gråhårig man ska klättra upp. Ma-

gen väller ut över badbyxorna som är alldeles för små. När han är uppe och förbi tar hon ett kliv bakåt för att få åtminstone lite sats. Hon råkar stöta till en kvinna som väser *Se dig för!* Men Nanna vänder sig inte om. Istället springer hon den sista metern, hoppar upp i luften och skriker. Hon blundar och kramar knäna för att göra sig så tung som möjligt.

Kylan och tystnaden när hon slår i vattnet är fantastisk. Moset i skallen försvinner. Tankarna rör sig snabbare igen. I flera sekunder håller hon andan och njuter av stillheten, sedan tar hon ett simtag mot ytan. Sedan ännu ett. Hon vet att det inte är särskilt djupt här. Så varför kommer hon inte upp?

Nanna öppnar ögonen för att se var ytan är, men allt är mörker. Oron fladdrar till. Fan vad hon hatar mörker. Det har hon alltid gjort, men mörkerrädslan har blivit värre sedan hon mötte Lodurs skugga i den andra världen.

Nanna sträcker tårna mot botten. Till och med hon bottnar precis vid bryggan, men hon måste ha kommit väldigt långt ut. Nu känner hon bara vatten under fötterna.

Vad är det som händer?

Förtvivlat fortsätter hon att simma åt det håll som hon tror är uppåt. Paniken får hjärtat att skena. Hon

behöver syre, nu på en gång. Det värker i bröstet. Nanna vill inte ge upp, men det är som om kroppen säger ifrån. Simtagen har ingen kraft längre. Armarna lyder knappt och hon sjunker. Nanna öppnar munnen för att skrika, men det går ju inte under ytan. Munnen fylls av havsvatten.

Hjälp, vrålar hon i huvudet. Hjälp, jag drunknar!

Ett efterlängtat återseende

Syrebristen bultar i bröstet och i huvudet. Nanna fortsätter sjunka. Hon är nära att ge upp. Men så griper en hand tag i hennes underarm och drar henne uppåt. Hon tror i alla fall att det är vad som sker. Hon ser ingenting längre, har ingen koll på vad som är upp och vad som är ner. Borde hon kämpa emot? Tänk om det är ett monster som försöker slita henne ner till botten. Men hon kan varken röra armar eller ben.

Skräcken splittras när huvudet bryter ytan. Äntligen kan hon fylla lungorna med luft. Kroppen blir hennes igen. Sakta kommer intrycken tillbaka. Luft är kylig och en helt annan än när hon hoppade i från bryggan i Grönhögens hamn. Vattnet är också betydligt kallare. Nanna kastar sig runt. Då ser hon vem som hjälpt henne.

”Halvar!” ropar hon.

Halvar ligger på mage på en stor platt sten, fullt påklädd. Bryggan är borta, liksom alla människor. Allt skratt och stim.

”Jag har väntat på dig i en hel evighet”, flinar han.
”Jag trodde aldrig du skulle komma.”

Ansiktet är exakt som hon minns det, men det to-viga blonda håret som sticker fram under mössan är längre. Möjligen är de blå ögonen en aning gladare. Han hjälper henne upp på stenen och de kramas. Även kroppen har växt. Tunikan och byxorna är desamma, men nu når tunikans ärmar inte ända ner till händerna.

”Hur länge var jag borta?”

”Ett månvarv.”

Då har tiden här varit densamma som hos henne. Nanna begriper inte hur det hänger ihop. Senast var hon här i flera dagar, men då gick det inte mer än några minuter hemma. Dessutom tycker hon att Halvar har växt mer än vad som borde vara möjligt på en månad. Fast det är inte viktigt nu. Hon släpper honom.

”Jorunn?” frågar hon.

Halvar biter tag i läppen och skakar på huvudet. Glädjen i blicken försvinner. Nanna minns de svartklädda ryttarna som stannade utanför Jorunns hus

precis efter att hon själv och Halvar hade sprungit därifrån. Men ryttarna är för läskiga att tänka på, så hon ser på Halvar istället. Tunikan är fläckig av vatten.

”Förlåt att jag blötte ner dig”, säger hon.

”Det gör inget. Har du staven?”

”Den hänger runt halsen.”

”Bra. Vi måste skynda oss.”

Halvar böjer sig ner och plockar upp en bit strävt tyg som han lindar om henne. Det sticker i huden. Först varm sol, sedan kyla och nu detta. Han kliver över till stenen innanför och fortsätter vidare till nästa sten.

Nanna ser sig omkring medan hon följer efter. Det är inte bara bryggan och människorna som är borta, även piren och båtarna. Liksom asfalten, bilarna och campingen. Marken där Grönhögens hus bredde ut sig är täckt av gles skog. På stranden står tre små träskjul, det är allt. En våg sköljer över fötterna och Nanna stannar till för att inte tappa balansen. Hon rör sig försiktigt framåt på de hala stenarna.

Halvar når stranden och vänder sig om, vinkar åt henne att skynda på. Hon försöker öka tempot men är nära att ramla. Kroppen darrar av köld. Men trots att det är kallt, är det inte bitande vinter. Inte som sist

hon var här, när hon och Halvar kämpade sig igenom en snöstorm. Himlen är grå och full av moln som liksom pressar sig neråt. Det känns som en riktigt ruggig höstdag. Kanske är det faktiskt inte kris i den här världen. Fast Halvar har ju uppenbarligen väntat på henne. Dessutom verkar han ha bråttom. Hon vill att han ska stanna upp så att hon kan fråga ut honom. Under månaden i Grönhögen har hon tänkt på Jorunn och Halvar varje dag och hon är proppfull av saker hon undrar över.

När Halvar är framme vid skjulet som ligger närmast rycker han upp dörren. Manar återigen på henne med en vinkning. Nanna hoppar från den sista stenen, springer mot honom och skyndar in genom dörren han håller upp. Så fort hon är inne kliver han efter och drar igen dörren.

Det finns en öppning uppe vid taket som släpper in lite ljus. Ändå är det svårt att se här inne. Men Halvar vet exakt var saker finns. Smidigt rör han sig genom rummet, flyttar på en säck och plockar upp ett bylte.

”Har du hört något om Jorunn?” frågar Nanna.

Hon kan inte låta bli. Trots att det lockar tillbaka minnet av de svarta ryttarna, deras hjälmar som täckte ansiktena.

”Nej”, säger Halvar och räcker fram byltet. ”Klä på dig det här.”

Nanna tar emot byltet. Det är en särk och en ylleklänning, ungefär likadana kläder som hon hade senast.

”Hur visste du att jag skulle komma?” frågar hon. ”Om Jorunn fortfarande är borta, menar jag.”

”Hon hade lämnat instruktioner till Brita.”

”Vem?”

”Kvinnan som du och jag gömde oss hos. Om vädret blev sämre igen skulle jag ta mig till Viken och vänta på dig. Jag har suttit på en sten och stirrat ner i vattnet i flera dagar.”

Nanna är på väg att dra särken över huvudet, men minnet av mammas ord hejdar henne: *Av med baddräkten så du inte blir sjuk*. Hon krånglar ut armarna genom baddräktens axelband. Först när hon har tagit på sig särken drar hon av sig baddräkten.

”Får jag känna ...”, säger Halvar och sträcker fram handen.

Nanna ger honom baddräkten. Han flämtar till när han känner tyget. Snabbt får Nanna på sig klänningen också. Ögonen har vant sig vid det skumma ljuset och hon tittar fascinerat på Halvars ansikte. Sedan på hans fingrar som följer en av solrosornas kanter.

Blommorna på baddräkten lyser gula i mörkret.

”Vad är detta?” frågar han.

”En baddräkt”, säger hon. ”Man har den när man badar.”

”Den måste vara värdefull.”

”Inte särskilt.”

Baddräkten är köpt på rea på Åhléns. Hon tar tillbaka den och visar hur mycket tyget kan stretchas ut. Halvar skrattar häpet. Sedan slutar han tvärt.

”Lever du i havet?” frågar han. ”Brita var övertygad om att du skulle komma genom vattnet, men jag trodde ändå inte på det. Inte förrän du plötsligt dök upp.”

”Nej, jag lever inte i havet.”

”Men vem är du, då?”

Nanna tycker det är skönt att det inte bara är hon som ställer frågor, men hon är inte lika förtjust i det hon ser i Halvars blick. Han verkar nästan rädd för henne.

”Jag bor i en värld som finns bredvid din”, säger hon. ”Jorunn försökte förklara när jag var här senast, men jag begrep nog inte allt. Världen splittrades i två delar när Lodur tog makten under Ragnarök. Min värld är inte alls som din. Det finns många fler människor i den, och en massa saker som ni inte har

här. Min värld har fortsatt att förändras, medan din stått mer stilla.”

Halvar nickar, fast hon tvivlar på att han förstår.

”Vi måste iväg”, säger han.

”Vart?”

”Norrut.”

Nanna hade tagit för givet att de skulle till Eketorp och nu blir hon besviken. Även om Jorunn inte är där vill hon gärna träffa Gun, flickan som först inte kunde prata, men som sedan plötsligt sa hej. Nanna vill tro att det delvis var hennes förtjänst.

”Ska vi försöka rädda Jorunn?” frågar hon.

”Nej”, säger Halvar. ”Först måste vi väcka hennes syster.”

”Hur då väcka? Sover hon?”

”Nej, hon har förlorat minnet. Vi behöver henne om vi ska kunna ta oss till Lodurs gård.”

Ansiktet ser ledset ut.

”Vad är det?” frågar Nanna.

”Lodur blir allt värre. Flera gånger har hans ryttares galopperat in i Eketorp. Härjat och förstört. Precis innan jag åkte därifrån brände de ner huset där de trodde att Jorunns syster gömde sig.”

”Så fruktansvärt”, säger Nanna.

Hon sträcker sig efter Halvars hand och trycker

den snabbt. Skräcken väller fram i henne. Hotet mot världarna är inte undanröjt. Tvärtom. Så länge Lodur härskar går ingen säker. Hennes värld kommer att förvandlas till ett eldhav och Halvars värld att frysa till is. Det enda sättet att återställa balansen är att störta Lodur. Den hon fruktar mest av alla.

Den gömda båten

Halvar stannar till vid skjulets dörr och lägger örat mot den för att lyssna. Nanna vill fråga ut honom om Jorunns syster. Varför behöver de just henne för att ta sig till Lodurs gård? Hon anar att det handlar om väldigt mycket mer än att bara visa dem vägen. Det enda Halvar har berättat om gården tidigare är att den ligger på andra sidan havet.

”Vänta här”, viskar Halvar och lämnar skjulet.

Nanna blir kvar med alla sina frågor. Hemma tycker hon om att vara ensam, men inte här. Det är fortfarande så mycket som är främmande i den här världen. Halvar sa att de skulle norrut, men vad finns där förutom Jorunns syster?

Nanna tar ett kliv mot dörren och huttrar till. Trots att hon har fått på sig kläder fryser hon. I hennes värld har temperaturen varit över trettio grader i